

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 412/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Krutek & Kuruczová, Hlavná 11, Trnava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Michal Krutek, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. Ntc 46/2015 z 5. januára 2016 a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Urtost 1/2016 z 19. februára 2016 a sp. zn. 2 TdoV 6/2016 z 11. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. Ntc 46/2015 z 5. januára 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Urtost 1/2016 z 19. februára 2016 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 19. februára 2016“) a sp. zn. 2 TdoV 6/2016 z 11. júla 2016 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 11. júla 2016“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Brne, pobočky Zlín sp. zn. 61 T 7/2013 z 26. novembra 2013 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 2 To 59/2014 z 23. júna 2014 uznaný za vinného zo spáchania zločinu vydierania podľa § 175 ods. 1 a 2 písm. a) a c) a ods. 3 písm. a) a c) Trestného zákonníka Českej republiky (ďalej len „Trestný zákonník“) v štádiu pokusu podľa § 21 ods. 1 Trestného zákonníka, prečinu porušovania domovej slobody podľa § 178 ods. 1 a 3 Trestného zákonníka, z prečinu šírenia poplašnej správy podľa § 357 ods. 1 a 2 Trestného zákonníka a z prečinu nedovoleného ozbrojovania podľa § 279 ods. 1 Trestného zákonníka, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní osem rokov a šesť mesiacov so zaradením pre výkon trestu do väznice so zvýšenou ostrahou a zároveň mu bol uložený aj trest vyhostenia z územia Českej republiky na dobu neurčitú.

Krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu v Brne sp. zn. 61 T 7/2013 z 26. novembra 2013 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 2 To 59/2014 z 23. júna 2014 vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 14. januára 2016 odvolanie, ktoré, ako uvádza, bolo „uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 19. 02. 2016 sp. zn. 4 Urtost 1/2016 zrušené a vo veci Najvyšší súd rozhodol...“.

Sťažovateľ uvádza, že v odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu z 19. februára 2016 sa okrem iného uvádza:

„Nie je možné akceptovať argumentáciu odvolateľa, že predchádzajúca dohoda justičného orgánu Českej republiky s justičným orgánom Slovenskej republiky o čiastočnom uznaní a výkone posudzovaného rozhodnutia nebola uzavretá. Už v názve Osvedčenia (čl. 2) je uvedené, že ide o čl. 4 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 viažuceho sa k ukladaniu trestu odňatia slobody alebo opatrení spojených so zbavením osobnej slobody za účelom ich výkonu v Európske únii. Na predposlednej strane Osvedčenia (čl. 9) v kolónke Údaje o treste sa uvádza iba trest odňatia slobody. Česká strana nežiadala o uznanie a výkon trestu vyhostenia z územia Českej republiky na dobu neurčitú. V tomto smere je bez najmenších pochybností preukázané, že k uzavretiu predchádzajúcej dohody v intenciách, druhej vety ods. 1 § 17 Zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí došlo.

Proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.07.2016 sp. zn. 2 TdoV 6/2016 odmietnuté...“

V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z 11. júla 2016 sa podľa sťažovateľa okrem iného uvádza, že:

„Vzhľadom k uvedenému je potrebné uviesť, že za daných okolností nebolo nutné uzatvorenie akejkoľvek dohody o uznaní trestu uloženého obvinenému [REDAKOVANÉ], iba ak by išlo o výslovne formálne chápanie § 17 ods. 1, 2 zák. č. 549/2011 Z. z.

...

V takom prípade je treba prisvedčiť aj argumentácii Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, že k uzatvoreniu dohody o navrhovanom uznaní českých rozhodnutí došlo konkludentne – mlčky, pretože Rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 viažuce sa k ukladaniu trestu odňatia slobody alebo opatrení spojených so zbavením osobnej slobody za účelom ich výkonu v Európske únii, formu dohody neustanovuje.“

Sťažovateľ uvádza, že z § 17 ods. 1 druhá veta zákona č. 549/2011 Z. z. vyplýva, že

„rozhodnutie o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia môže súd urobiť len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu.

V predmetnej veci nedošlo k uznaniu celého rozhodnutia Krajského súdu v Brne, pobočka Zlín, sp. zn. 61 T 7/2013 zo 16. 3. 2015, ale došlo len k čiastočnému uznaniu, nakoľko predmetným rozhodnutím Českej strany bol [REDAKOVANÉ] okrem iného uložený aj trest podľa § 80 odst. 1, odst. 2 Trestného zákonníku, a to trest vyhostenia z územia Českej republiky na dobu neurčitú, ktorý Rozsudkom Krajského súdu Žilina nebol dotknutý.»

Podľa sťažovateľa v spisovom materiáli, ktorý sa týka predmetnej veci vedenej krajským súdom, sa nenachádza záznam o predchádzajúcej dohode justičného orgánu Českej republiky s justičným orgánom Slovenskej republiky o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia, preto zastáva názor, že v predmetnom prípade nie je rozhodné, či česká strana žiadala o uznanie celej výrokovej časti svojho rozsudku alebo len o jej časť, rozhodná je skutočnosť, že v predmetnej veci malo dôjsť k dohode medzi justičnými orgánmi Českej republiky a justičnými orgánmi Slovenskej republiky.

Zároveň uvádza, že obsah osvedčenia nemožno zamieňať s dohodou justičných orgánov. Podľa jeho názoru *„ak by zákonodarca chcel, aby bolo možné požiadať len o čiastočné uznanie rozhodnutia, túto skutočnosť by nespájal s dohodou justičných orgánov, nakoľko by postačoval len text osvedčenia, pričom zákonodarca s čiastočným uznaním rozhodnutia spája dohodu justičných orgánov“.*

Sťažovateľ zároveň poznamenáva, že ani samotný zákon č. 549/2011 Z. z. neupravuje situáciu, kedy by bolo možné už pri podaní osvedčenia žiadať o čiastočné uznanie rozhodnutia, na čo reflektuje § 16 ods. 1 písm. h) uvedeného zákona, ktorý nepripúšťa uznanie výkonu rozhodnutia, ktoré nezodpovedá osvedčeniu, pričom v predmetnej veci vydané osvedčenie nezodpovedalo rozhodnutiu.

Pre posúdenie zhody osvedčenia s rozhodnutím je podľa sťažovateľa irelevantné, či v neskoršom štádiu konania dôjde k úplnému alebo čiastočnému uznaniu rozhodnutia na základe prípadnej dohody justičných orgánov.

Sťažovateľ zastáva názor, že „česká strana mala požiadať o uznanie celého rozhodnutia, tak aby bola dosiahnutá zhoda rozhodnutia s osvedčením a neboli naplnené podmienky odmietnutia podľa § 16 ods. 1 písm. h/ Zákona a následne malo dôjsť k dohode justičným orgánov o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia. V predmetnej veci bol postup práve opačný, Česká strana predložila Slovenskému justičnému orgánu osvedčenie, ktoré nezodpovedalo rozhodnutiu a k dohode justičných orgánov malo dôjsť už podaním neúplného osvedčenia, a to formou konkludentnej dohody.“.

Vzhľadom na uvedené preto sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu Žilina sp. zn. Ntc/46/2015 zo dňa 05. 01. 2016 porušené bolo.

II. Právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Urtost 1/2016 zo dňa 19. 02. 2016 porušené bolo.

III. Právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 TdoV 6/2016 zo dňa 11. 07. 2016 porušené bolo.

IV. Rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. Ntc/46/2015 zo dňa 05. 01. 2016 sa zrušuje a Krajskému súdu Žilina sa prikazuje, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

V. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Urtost 1/2016 zo dňa 19. 02. 2016 sa zrušuje Najvyššiemu súdu SR sa prikazuje, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

VI. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 TdoV 6/2016 zo dňa 11. 07. 2016 sa zrušuje Najvyššiemu súdu SR sa prikazuje, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

VII. Právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu Žilina sp. zn. Ntc/46/2015 zo dňa 05. 01. 2016.

VIII. Právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Urtost 1/2016 zo dňa 19. 02. 2016 porušené bolo.

IX. Právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu SR... sp. zn. 2 TdoV 6/2016 zo dňa 11. 07. 2016 porušené bolo.

X. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 25.000,- EUR, ktoré je povinný Krajský súd Žilina vyplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

XI. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 25.000,- EUR, ktoré je povinný Najvyšší súd SR vyplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

XII. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby, a to prípravu a prevzatie zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti v celkovej výške 1.052,26 eur a dva krát režijný paušál v celkovej výške 17,16 eur, ktoré je povinný Najvyšší súd SR a Krajský súd Žilina spoločne a nerozdielne vyplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to k rukám právneho zástupcu sťažovateľov.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ predložil ústavnému súdu sťažnosť prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu, pričom v petite sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj porušenie práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, uznesením najvyššieho súdu z 19. februára 2016 a uznesením najvyššieho súdu z 11. júla 2016.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity svojej právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného

súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, nemá právomoc preskúmať rozsudok krajského súdu, pretože príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu označených práv bol v odvolacom konaní najvyšší súd.

Ako z príloh, ktoré sťažovateľ priložil k sťažnosti, vyplýva, sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Urto 1/2016 z 19. februára 2016 (teda nie uznesením sp. zn. 4 Urtost 1/2016 z 19. februára 2016, ako uvádza sťažovateľ v sťažnosti, a ktoré zároveň aj napáda v petite sťažnosti, pozn.). Ústavný súd si následne zadovážil aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Urto 1/2016 z 19. februára 2016, z ktorého vyplýva, že najvyšší súd podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku zrušil rozsudok krajského súdu a rozhodol, že podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. rozsudok Krajského súdu v Brne, pobočky Zlín sp. zn. 61 T 7/2013 z 26. novembra 2013 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 2 To 59/2014 z 23. júna 2014 sa uznáva vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody a uložený trest odňatia slobody vo výmere osem rokov a šesť mesiacov sťažovateľ vykoná na území Slovenskej republiky. Zároveň najvyšší súd rozhodol, že podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. sťažovateľa pre výkon uloženého a uznaného trestu odňatia slobody bez jeho premeny zaradí do ústavu pre výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 19. februára 2016

Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite svojej sťažnosti namieta porušenie označených práv aj uznesením najvyššieho súdu z 19. februára 2016. Aj napriek tomu, že sťažovateľ v petite svojej sťažnosti uviedol, že napáda práve toto označené rozhodnutie najvyššieho súdu, z obsahu jeho sťažnosti vyplýva (napriek tomu, že aj tam uviedol spisovú značku práve tohto rozhodnutia najvyššieho súdu, pozn.), že mal v úmysle napadnúť uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Urto 1/2016 z 19. februára 2016, ktorým najvyšší súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde a svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti skúmal namietané porušenie označených práv sťažovateľa len vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu z 19. februára 2016.

Najvyšší súd uznesením z 19. februára 2016 rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. Ntc 46/2015 z 12. januára 2016, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby. Najvyšší súd toto uznesenie krajského súdu podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku zrušil.

Ústavný súd zistil, že uznesenie najvyššieho súdu z 19. februára 2016 bolo sťažovateľovi doručené 4. marca 2016. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 22. augusta 2016, pričom na poštovú prepravu bola daná 17. augusta 2016.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02).

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Pri právoplatnom rozhodnutí vydanom v trestnom konaní je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa citovaného ustanovenia rozhodujúci moment náležitého oznámenia rozhodnutia sťažovateľovi, ktorým je buď vyhlásenie rozhodnutia v prítomnosti sťažovateľa, alebo doručenie rovnopisu rozhodnutia (napr. III. ÚS 186/02, III. ÚS 90/03).

Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

3. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 11. júla 2016

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj porušenie práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie čl. 6 ods. 1 dohovoru aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 11. júla 2016.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom, b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie

povinnosti ustanovenej zákonom, c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní, d) iné pozbavenie slobody maloletého..., e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby..., f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

3.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

Prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať ochrany svojich práv na súde. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať

základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 339/2013).

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd je oprávnený preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd pri uplatňovaní právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 13/01, II. ÚS 193/2010). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné zase uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03, IV. ÚS 792/2013).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ porušenie označených práv odôvodňuje tým, že v jeho prípade došlo k čiastočnému uznaniu rozhodnutia českého súdu bez toho, aby justičný orgán Českej republiky a justičný orgán Slovenskej republiky uzatvorili dohodu o tomto čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia. Podľa jeho názoru mala česká strana požiadať o uznanie celého rozhodnutia, tak aby bola dosiahnutá zhoda rozhodnutia s osvedčením a neboli naplnené podmienky odmietnutia podľa § 16 ods. 1 písm. h) zákona č. 549/2011 Z. z., a následne malo dôjsť k dohode justičným orgánov o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia.

Najvyšší súd uznesením z 11. júla 2016 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol z dôvodu, že *„je zrejmé nenaplnenie dôvodov dovolania uplatnených obvineným“*.

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ v dovolaní namietal naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku, ktoré odôvodňoval tým, že *„v predmetnom prípade nebolo rozhodné, že Česká strana žiadala o uznanie celej výrokovej časti svojho rozsudku alebo len jej časti, rozhodné podľa dovolateľa bolo, že v predmetnej časti malo dôjsť k dohode justičného orgánu Českej republiky a justičnými orgánmi Slovenskej republiky o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia.“*

Obvinený [REDAKOVANÉ] pritom poukázal na to, že z dikcie znenia § 17 ods. 1, 2 zák. č. 549/2011 Z. z... vyplýva, že rozhodnutie o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia môže súd urobiť len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu...“.

Najvyšší súd po tom, ako zistil, že boli splnené všetky podmienky na podanie dovolania podľa § 368 ods. 1 a 2 písm. h), § 369 ods. 2 písm. b), § 373 a § 370 ods. 1 a 3 Trestného poriadku, dospel k názoru, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože neboli naplnené dôvody dovolania, na ktoré sťažovateľ poukazoval.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia potom, ako sťažovateľovi priblížil, v čom spočíva naplnenie uvedeného dovolacieho dôvodu, uviedol: *„Je potrebné uviesť, že námietky, ktoré sú obsahom podaného dovolania, uplatňoval obvinený už v priebehu odvolacieho konania, pričom týmito námietkami sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu zaoberal, a preto v tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie napadnutého rozsudku.*

Dovolací súd po preštudovaní spisového materiálu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu uznávacieho konania došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu.

V napadnutom rozsudku bolo poukázané na to, že uznávacie konanie má zo zákona špecifický charakter a súd rozhoduje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti odsúdeného a jeho obhajcu, pretože ide o neverejné a písomné konanie, preto sa na tomto konaní odsúdený nezúčastňuje osobne, ani prostredníctvom obhajcu. Keďže nejde o konanie vo veci samej, súd otázku viny, či prípadnej neviny, neskúma (ani nesmie skúmať), odsúdenému sa neposkytuje ochrana zodpovedajúca postaveniu obvineného v trestnom konaní, neposkytuje sa mu ani právo na výsluch či vyjadrenie, ani právo byť zastúpený obhajcom. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva k použiteľnosti článku 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach na uznávacie konanie neexistuje. Aj tu však možno analogicky uplatniť judikatúru k článku 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach, ktorá sa týka extradičného konania, predovšetkým pokiaľ ide o stanovisko Európskeho súdu pre ľudské práva, že článok 6 sa vzťahuje výlučne na meritórne konanie, teda na konanie, v ktorom sa skúma vina alebo nevina jednotlivca z hľadiska spáchania trestného činu. Keďže slovenský súd v rámci uznávacieho konania otázku viny či neviny skúmať ani nesmie, nejde o konanie, ktoré by muselo spĺňať štandard stanovený článkom 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach.“

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a v podstate aj dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (pozri s. 8 odôvodnenia označeného uznesenia najvyššieho súdu, pozn.) najvyšší súd uviedol: *„... obvinený konkrétne nepoukázal na skutočnosti, ktorými malo dôjsť k naplneniu*

tohto dovolacieho dôvodu, okrem porušenia článku 17 ods. 2 veta druhá zákona č. 549/2011 Z. z...

Vzhľadom na to, že dovolací súd nie je oprávnený za obvineného domýšľať dovolacie dôvody, sústredil svoju pozornosť na ním uvádzané pochybenie, keď pri (podľa názoru obvineného) čiastočnom uznaní trestnoprávných rozhodnutí Českej republiky, nedošlo k dohode medzi justičnými orgánmi Českej republiky (ako orgánmi štátu pôvodu) a justičnými orgánmi Slovenskej republiky (ako vykonávajúcimi orgánmi).

Zákon č. 549/2011 Z. z... je už podľa názvu zákonom slúžiacim na uznávanie a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody. Nie inej sankcie.

V súlade s názorom prokurátora k podanému dovolaniu dovolací súd vyslovuje, že podľa uvedeného zákona inú trestnú sankciu než spojenú s odňatím slobody nie je možné uložiť.

Z týchto dôvodov ani Krajský súd v Brne v návrhu na uznanie svojho rozhodnutia a v pripojenom Osvedčení nežiadal uznanie českých rozhodnutí vo výrokoch o uloženom treste vyhostenia, ale len vo výroku o uloženom treste odňatia slobody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky potom postupoval správne a v súlade so zákonom, keď v napadnutom rozsudku vyslovil, že nie je možné akceptovať argumentáciu odvolateľa, že predchádzajúca dohoda justičného orgánu Českej republiky s justičným orgánom Slovenskej republiky o čiastočnom uznaní a výkone posudzovaného rozhodnutia nebola uzavretá. Už v názve Osvedčenia (čl. 2) je uvedené, že ide o čl. 4 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 viažuceho sa k ukladaniu trestu odňatia slobody alebo opatrení spojených so zbavením osobnej slobody za účelom ich výkonu v Európskej únii. Na predposlednej strane Osvedčenia (čl. 9) v kolónke Údaje o treste sa uvádza iba trest odňatia slobody. Česká strana nežiadala o uznanie a výkon trestu vyhostenia z územia Českej republiky na dobu neurčitú. V tomto smere je bez najmenších pochybností preukázané, že k uzavretiu predchádzajúcej dohody v intenciách, druhej vety ods. 1 § 17 Zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí došlo.

K tomu dovolací súd dopľňa, že uznanie cudzozemského rozhodnutia vo výroku o treste vyhostenia voči vlastnému - slovenskému občanovi, aj ak by to bolo omylom českou stranou navrhované vylučuje ústavný poriadok Slovenskej republiky a je v rozpore s princípmi zakotvenými v článku 23 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa nich každý občan má právo na slobodný vstup na územie Slovenskej republiky. Občana nemožno nútiť, aby opustil vlasť a nemožno ho vyhostiť.

Vzhľadom k uvedenému je potrebné uviesť, že za daných okolností nebolo nutné uzatvorenie akejkoľvek dohody o uznaní trestu uloženého obvinenému..., iba ak by išlo o výslovné formálne chápanie § 17 ods. 1, 2 zák. č. 549/2011 Z. z...

V takom prípade je treba prisvedčiť aj argumentácii Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, že k uzatvoreniu dohody o navrhovanom uznaní českých rozhodnutí došlo konkludentne - mlčky, pretože Rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 viažuce sa k ukladaniu trestu odňatia slobody alebo opatrení spojených so zbavením osobnej slobody za účelom ich výkonu v Európskej únii, formu dohody neustanovuje.

Česká republika prostredníctvom svojich orgánov v predložennom Osvedčení navrhla uznať v súlade so zákonom č. 549/2011 Z. z..., len uznanie svojich rozhodnutí vo výrokoch o vine a uloženom treste odňatia slobody a jeho výkone a Slovenská republika prostredníctvom svojich orgánov taký návrh akceptovala. Tým došlo k dohode o uznaní rozhodnutí tak, ako to česká strana navrhla.

Z týchto dôvodov dovolací súd nezistil ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.“

S prihliadnutím na už uvedené ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sťažovateľovi primeraným spôsobom odôvodnil, prečo možno považovať postup súdu prvého stupňa aj súdu odvolacieho, ktoré konali a rozhodovali o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, za zákonný. Najvyšší súd v predmetnej veci postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami tak Trestného poriadku, ako aj zákona č. 549/2011 Z. z. Ústavný súd preto napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považuje za ústavne akceptovateľné a udržateľné. Na margo námietky sťažovateľa, ktorý trvá na výslovnej dohode medzi justičnými orgánmi o čiastočnom uznaní rozhodnutia českého súdu, sa ústavný súd prikláňa k názoru všeobecných súdov, že tak zákon č. 549/2011 Z. z., ako ani Rámcové rozhodnutie Rady č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 formu dohody neustanovujú, a teda k sťažovateľom požadovanej dohode dochádza v podstate mlčky, keď justičné orgány Slovenskej republiky

akceptujú požiadavky justičných orgánov Českej republiky obsiahnuté v osvedčení a na základe toho následne dôjde k uznaniu ich rozhodnutia v požadovanej forme.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 11. júla 2016, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 11. júla 2016. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, sťažovateľ bližšie nešpecifikuje, ktorým spôsobom vyplývajúcim z čl. 5 ods. 1 dohovoru k jeho porušeniu malo dôjsť. Ústavný súd preto vzhľadom na okolnosti veci ustálil, že zo sťažovateľom označeného čl. 5 ods. 1 dohovoru sa na predmetnú vec vzťahuje iba čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru.

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že predmetom ústavného prieskumu je uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o dovolaní sťažovateľa. Keďže však súčasťou namietaného porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru je skúmanie okolností a dôvodností pozbavenia osobnej slobody, namietané porušenie označeného článku podľa dohovoru preto v tomto prípade nenachádza svoje uplatnenie.

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa však poukazuje na svoju judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, I. ÚS 150/09), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd v zásade nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru [ku ktorým patria aj práva vyplývajúce z čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru], ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy zaručené v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto základných práv by bolo možné uvažovať v zásade len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavno-procesných princíпов, resp. v spojení s ich porušením.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 11. júla 2016

vychádzal ústavný súd z obsahu uvedeného práva, ktoré zaručuje pozbavenie osobnej slobody len z dôvodov a spôsobom ustanoveným zákonom. V tomto konkrétnom prípade je sťažovateľ pozbavený osobnej slobody na základe rozsudku krajského súdu v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Urto 1/2016 z 19. februára 2016 uznaného rozsudku Krajského súdu v Brne, pobočky Zlín sp. zn. 61 T 7/2013 z 26. novembra 2013 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci sp. zn. 2 To 19/2014 z 5. júna 2014, ktorý je právoplatný, a preto nemožno dospieť ani k záveru o porušení práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru, obzvlášť keď ústavný súd dospel k záveru o ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z 11. júla 2016 z hľadiska obsahu práva na súdnu ochranu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2017